

[N. P. Nielsen.]

Landet. Her er et oplagt Tilfælde, hvor man gaar den modsatte Vej.

§ 22 fastsætter Bestemmelser om Afstaaelse af fast Ejendom til Vejanlæg. I Vejudvalget rejste Indenrigsministeriets Repræsentant Spørgsmaalet om at unddrage herfra Arealer, der ejes af Stat og Kommune, og som benyttes til offentlige Formaal, eller som ifølge en godkendt Byplan er udlagt til andet end Vejanlæg, idet saadanne kun skulde kunne kræves med Ministeriets Samtykke. Ministeren har ment at kunne se bort fra dette Ønske. Jeg tror dog, det er nødvendigt, at vi her i Rigsdagen ser nærmere paa dette Spørgsmaal.

I § 23, Stk. 2, burde der være en Bemærkning om, at der kan kræves en Afgift til Vejen for Ret til Udstykning og Udkørsel til denne, det vil sige Façaderet. Det kan meget let ske, at en saadan Afgift for Façaderetten bliver betydelig større end Erstatningen for Jorden, der afgives til Vejanlægget. I øvrigt bestemmer § 23 Fremgangsmaaden for Ydelse af Erstatning for Afstaaelse af Areal, naar minde- lig Overenskomst ikke har kunnet opnaas, og indeholder endvidere Bestemmelser om en Taksationskommission og en Overtaksationskommission. Heller ikke om dette Spørgsmaal blev der opnaaet Enighed i Udvalget. Mindretallets Forslag, som jeg ønsker optaget i Loven, afviger fra Fler- tallets Forslag ved for det første, at Med- lemstallet i baade Under- og Overinstansen er ulige, hvorved man undgaar Muligheden for Stemmelighed, for det andet, at Taksationskommissionen i Underinstansen ledes af en Embedsmand, hvorved der aabnes Mulighed for mere Ensartethed i Kommissionernes Afgørelser, idet Embedsmanden kan være ledende for flere Kommissioner; for det tredje, at Taksationskommissionens Medlemmer beskikkes af vedkommende Amtmand, der ud fra sit større Lokal- kendskab bedre end Ministeriet kan be- dømmе Medlemmernes Kvalifikationer, for det fjerde, at der kun foreslaas to Over- taksationskommissioner, hvorved der skabes Sikkerhed for mere ensartede Afgørelser i Overinstansen, og for det femte, at Over- taksationskommissionens Medlemmer ud- peges af Landsretterne, hvorved der sikres Kommissionen større Uafhængighed, idet den udpeges af en anden Myndighed end den, der udpeger Underinstansen, nemlig Domstolene.

I § 25 gives der Ministeren en meget vidtgaaende Bemyndigelse, som bør be-

grænses ved en Bestemmelse i Stk. 2 om, at Ministeren kun kan benytte denne Ret efter Indstilling fra Vejnævnet.

Ogsaa § 28 giver efter min Mening Mi- nisteren for stor Myndighed, naar det siges, at „Ved Anlæg af Hovedlandeveje, Hoved- landevejsgader, Landeveje og Landevejs- gader kan Ministeren for offentlige Arbejder efter Forhandling med vedkommende Kom- munalbestyrelse bestemme . . .“ Der er jo ikke nogen som helst Sikkerhed for, at Ministeren tager Hensyn til Kommunal- bestyrelsens Standpunkt, og det kan være af indgribende Betydning for den lokale Tra- fik samt for Byplanlægningen i Byerne og de bymæssige Bebyggelser, at Ministerens Dispositioner kun sker i Samraad med ved- kommende Kommunalbestyrelse.

I § 29 siges, at det paahviler Kommunal- bestyrelsen, hvor der paa offentlige Veje eller Gader findes farlige Vejkryds eller Vejsving, at foranledige, at Gærder, Hegn, Beplantning samt Skure, Lysthuse og des- lige, der hindrer den frie Oversigt, fjernes eller holdes i en passende Højde. Dette vil medføre Vanskeligheder, særlig af praktisk og økonomisk Art, saa disse Foranstalt- ninger bør bero paa vedkommende Kommunalbestyrelses Beslutning, dog maaske med den Tilføjelse, at den centrale Vejmyndig- hed i ganske særlige Tilfælde kan give Kommunalbestyrelsen et Paalæg derom.

§ 34, Stk. 2, bestemmer, at Ministeren for offentlige Arbejder udfærdiger alminde- lige Regler for Indretningen af Vej- og Gadebelysning samt Lysregulering i Vej- og Gadekryds. Her kunde jeg ønske en Bestemmelse om, at Omkostningen ved Etablering og Drift af disse Anlæg afholdes af den Myndighed, under hvis Administra- tion den paagældende Vejstrækning hører. Forholdet er jo det, at Amtskommunerne ikke formener sig forpligtede til at belyse Amtsvejene, selv igennem bymæssige Be- byggelser. Men hvis der gives almindelige Regler, kan det dog ikke gælde anden Part end den paagældende Vejmyndighed.

§§ 37—41 omhandler offentlige Stier, som ikke udgør en Del af de offentlige Gader og Veje. Stierne inddeles i Stier, der er for- beholdt cyklende, Stier, der er forbeholdt gaaende, og Stier, der er fælles for cyklende og gaaende. Der fastsættes nærmere Be- stemmelser om Fremgangsmaaden for Kom- munerne ved Anlæg af nye Stier eller Op- tagelse af bestaaende Stianlæg. Det vil sik- kert blive hilst med Tilfredshed, at der søges skabt ordnede Forhold og Mulighed for gode Stianlæg. Det første Skridt skete jo ved Loven om de grønne Omraader ved Køben-